

[Kr. Kristensen.]

gjort i Fjor, og som jeg haaber kan fortsættes endnu en lang Tid, blev gjort, fordi det var en simpel Nødvendighed at faa det gjort. Og det blev gjort saa hensynsfuldt, at de, som Nedskøringerne ramte, ikke har nogen som helst Grund til at beklage sig; for det faktiske Forhold er dog det, at med Hensyn til vor sociale Lovgivning og de Udgifter, som blev nedsat, har dog den Sum, som er blevet tilbage, alligevel en større Købeevne end den oprindelige Sum, som blev fastsat, da disse Love blev vedtaget. Og det, det drejer sig om her, er, jo ikke, hvor mange Penge man faar, men hvor mange Varer man kan faa for de Penge, man har.

Men naar jeg nu for det første hævder, at den Hjælp, der virkelig skal betyde noget, skal komme fra Erhvervene selv, og jeg ogsaa mener, at Statens Opgave er i størst muligt Omfang at lette de Byrder, som den har lagt paa Erhvervslivet, vil jeg dog ikke dermed paastaa, at vi saa er færdige med den Hjælp, der skal ydes. Jeg vil gerne indrømme, at i saadanne vanskelige Tider som dem, vi nu staar i, har Staten Opgaver udover at yde direkte Støtte, og her tænker jeg navnlig paa, at den kan yde Kapital til dem, der trænger, saaledes som det foreliggende Lovforslag foreslaar. I Øjeblikket er det navnlig Kapitalmangelen, der gør sig gældende, det er vanskeligt at faa disponibel Kapital til en nogenlunde rimelig Rente, og da har det stor Betydning, at Staten træder hjælpende til; thi der er ingen, der kan skaffe Penge til en billigere Rente end den.

De Lovforslag, som er forelagt af den højtærede Landbrugsminister, gaar da ogsaa ud paa, at der af Staten skal stilles Kapital til Raadighed for betrængte Landbrugere paa saadanne Betingelser, som man ikke kan opnaa andre Steder.

Nu vil jeg gerne indrømme, at jeg just ikke er nogen stor Beundrer af Statens Udlaansvirksomhed, men jeg mener, at det er forsvarligt under saa vanskelige Forhold som dem, vi staar i i Øjeblikket, at Staten træder hjælpende til ogsaa paa denne Maade, og det er vi vistnok alle enige om, selv om Enigheden ogsaa hører op her. Spørgsmaalet bliver da, paa hvilke Betingelser man skal stille Pengene til Raadighed for Laansøgerne. Paa dette Punkt er det, Forskellen viser sig mellem det, der er Regeringens Opfattelse, og det, man ønsker fra socialdemokratisk og radikal Side. Arbejdet i det Udvalg, der har været nedsat til at undersøge dette Forhold, er allerede berørt af den ærede foregaaende Taler, det skal

jeg ikke komme videre ind paa, men jeg skal kort sige om de to Mindretals-Betænkninger, at det, som skiller dem — ja der kan naturligvis være saa mange andre Uoverensstemmelser, men det, som er den fundamentale Forskel —, er dog dette: Skal Staten have Sikkerhed for de Penge, den laaner ud, eller skal den tage en ret stor Risiko ved disse Udlaan? Fra det Mindretals Side, der bestaar af de ærede Medlemmer Hr. Niels Frederiksen og Hr. Holdgaard samt Formanden i Udvalget, ønsker man at gribe ind i Panteretsforholdene. Det forekommer mig, at det er et meget farligt Eksperiment, man her vil indlade sig paa. Jeg er bange for, at det i dette Tilfælde skal gaa, som det gik med Bjørnen, der vilde jage Fluén bort fra sin Herres Pande og derfor smed en stor Sten mod Panden. Ganske vist krepere Fluén, men Mandens Hjerne skal brast samtidig. Jeg er noget bange for, at hvis vi griber ind i disse Forhold paa den Maade, som man har i Sinde fra de to Partiernes Side, vil vi maaske nok i Øjeblikket yde nogen større Hjælp, men i det lange Løb vil Livet gaa af det sunde Kreditvæsen, som vi i Øjeblikket har. Jeg tror derfor, at man ikke skal være for ivrig efter i den nuværende Situation at gøre noget, der let i Længden kan komme til at svie til os.

Det Forslag, som jeg særlig skulde omtale, er jo fremgaaet af en Mindretalsbetænkning fra det Udvalg, der er nedsat til at undersøge dette Forhold. Det angaar Driftslaaneforeninger for Landbruget. Det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen sagde for et Øjeblik siden, at der ved Affattelsen slet intet Hensyn var taget til det Mindretal i Udvalget, han tilhørte. Det er rigtigt nok, men jeg vil oprigtig talt sige, at jeg hilser med Glæde, at der ikke er taget noget Hensyn dertil. Som nævnt tror jeg, at det vilde være uhyre farligt, om vi greb ind paa dette Omraade, saaledes som dette Mindretal har foreslaaet.

Det foreliggende Lovforslag gaar ud paa at bemyndige Landbrugsministeren til at anvende et Beløb paa 6 Mill. Kr. til Udlaan til Driftslaaneforeninger til videre Udlaan selvfølgelig til Medlemmer af de vedkommende Foreninger. En saadan Forening skal have mindst 30 Medlemmer og raade over en Jordskyld paa mindst 300 000 Kr. Jeg er klar over, at vi om lidt vil faa at høre fra denne Plads, at disse Foreninger ingen Betydning vil faa, og jeg kan godt indrømme, at det solidariske Ansvar, som disse Foreninger er bygget paa, ikke er saa højt i Kurs, som det har været, og det kan